Lluís Llach treu també el flit per raons “sanitàries”

written by Jaume Gras i Bartrolí | 12 de juny de 2024

Com era previsible, Lluís Llach és el nou president de l’ANC, una de les principals estructures d’estat del processisme farcida de gent extraordinària, amb una moral extraordinària. No sé si li agradaria al senyor Llach que cataloguessin l’ANC com el *Movimiento del autonomismo*, però finalment tots sabem que, conjuntament amb *Òmnium lluites compartides,* s’han convertit ara en un organisme important per mantenir aquesta empresa pública dita autonomia.

Tot el que va passar prèviament durant una setmana responia més aviat a les performances que sovint fa el processisme per donar emoció i una mica de valor afegit. Res més.

Lluís Llach ha estat un gran músic i un bon compositor i un dels personatges més emblemàtics del panorama cultural català. També ha destacat per ser un activista pertinaç d’infinitat de causes a favor de la catalanitat i també universals, sobretot de naturalesa meridional, relacionades amb el Tercer Món, si és que encara es pot dir d’aquesta manera. A Lluís Llach li enamora la llum meridional i els mocadors palestins al vent. És la seva opció, però dubto que sigui la millor opció per als catalans.

Crec que és un bon activista, però no té el mateix nivell polític perquè al meu entendre està sotmès a unes plantilles ideològiques massa marcades per la transició, una circumstància que considero que li dificulta tocar de peus a terra i fer política realista. Això sí, estem convençuts que serà un president amb moltes seguidores i fans. I seguidors d’aquells que s’agafen el catalanisme com si fos l’adhesió a un club esportiu de tota la vida amb molt d’enyor, rituals i emotivitat.

Ara que els experts a repartir carnets de feixistes havien convingut que Sílvia Orriols ja no ho era, que només pecava de ser de dreta extrema, d'extrema dreta o de radical, el senyor Llach torna al punt de partida com el joc de l'oca i com aquell qui res, la titlla a ella i a més de cent mil catalans que volen la llibertat del país, de feixistes. Té pebrots que posi al mateix sac a l'alcaldessa feminista de Ripoll i a Mussolini i Francisco Franco Bahamonde que ens volia ofegats, bàsicament per ser catalans. L'ideologisme limita molt el sentit comú i això no és gens bo.

El processisme és això. És l'etern retorn a la casa del senyor i de la contenció per deslliurar-nos dels mals pensaments. Durant els darrers quaranta-cinc anys el principal objectiu de l'autonomisme i dels autonomistes ha estat vigilar que no tinguéssim temptacions i fossin bona canalla per no prendre mal. Sobretot per no prendre mal ells, que són molt prudents i gent responsable.

El pinyol del missatge de benvinguda del líder de l'ANC a la ràdio monàrquica més escoltada de Catalunya no és refer la unitat dels autonomistes per què això, en el sentit que ell li vol donar, és una broma. La unitat d'acció ja existeix i l'objectiu és que la comèdia es mantingui per *seculo seculorum* fent els estires i arronses que calgui fins a l'extenuació. Fins que la catalanitat sigui gairebé una anècdota.

El discurs del senyor Llach és en bona part repressiu i un crit al *sometent*. Lluís Llach, ara, a la maduresa, se'ns ha convertit més que en un caça feixistes en un castrador. És un nou "desinfectador", però més nostrat, que treu el flit per combatre el sentit comú. Coincideix de dalt a baix amb la colla del règim i ens diu que el més important és excloure Aliança Catalana, peti qui peti, ni que sigui fent un front comú amb l'espanyolisme socio-comunista amb l'excusa de combatre el feixisme català. Quanta retòrica barata.

Està clar que pel processisme, el principal enemic a batre ara

és qui pot descontrolar els *bons homes* en el **moment històric important de reconciliació**. Hi ha una enorme bossa de més de mig milió de persones que es queden a casa pensant a qui votar d'ara endavant. Si ho fan per als ocurrents i recurrents autonomistes o per als qui diuen coses que s'entenen perfectament perquè tothom ja les percep a tot arreu.

Caldrà gastar moltes tones de "desinfectant" sanitari perquè el cordó sigui efectiu, però em sembla que els "nostres" establerts ho tindran molt magre. Tan magre que no m'estranyaria que ben aviat haguessin de treure fins i tot el *sant Cristo Gros* de l'autonomisme per orientar la nació.

Sílvia Orriols i Lluís Llach tenen en comú que tots dos són catalans i diuen que volen el millor per al seu país. El millor sempre és la llibertat. El de Verges fa més anys que demostra el seu esperit patriòtic mitjançant un discurs afí a l'extrema esquerra, a la superioritat moral que tanta prèdica té a Catalunya. Una ideologia que, no us enganyeu, si té tanta tribuna i se'l tolera tant des del 78, és per evitar que els joves acabin entrant de ple en l'estima al país amb l'excusa de les diferències socials i altres mil i una derivades. Tots sabem que la primera gran diferència social, el gran problema social, és el d'un país al qual li furten vint mil milions d'euros cada any i no pot decidir res perquè no té sobirania. Mentrestant, la resta en discussió per als de les lluites socials, és fer bullir l'olla i entretenir sense cap perspectiva a la jovenalla. Sense futur de cap mena.

L'alcaldessa de Ripoll és més jove i tot i haver-se format en els moviments i partits tradicionals ha sabut treure conclusions diferents segons l'evolució dels pas del temps i de les circumstàncies.

A la senyora Orriols la plantilla ideològica dels setanta ja no li serveix per a gran cosa perquè Catalunya ha canviat molt i no només ho ha fet a Sant Adrià del Besòs o Badia. També a Ripoll, a Manlleu o a Balaguer, i la majoria de la gent encara

no sap a què respon realment aquesta transformació tan irresponsable que ens està convertint a tots en "altres catalans" i ens està empobrint des de fa molts anys. La gent que ve de fora en principi no té cap responsabilitat. Els que en tenen són aquells que han acceptat una política immigratòria tan desorbitada per arreglar els seus problemes. No pas els del país. Ho diuen els números.

La plantilla ideològica autonomista és anestèsia pura. És tan bèstia i descarada que sempre té una bona ocurrència que no et permet plantejar les preguntes més lògiques davant situacions inimaginables fa només trenta anys. Algú podia pensar, per exemple, que el mateix Jordi Pujol donés el vistiplau de la primera onada immigratòria massiva i abusiva a tombant del segle XXI després d'haver escrit el seu *best-seller* de combat *Des dels turons a l'altra banda del riu*? Ningú.

Algú es podia imaginar que a Ripoll, Balaguer, Terrassa i a tantes i tantes ciutats, que una important part de les veïnes seglars passegessin pels carrers com les monges o com anaven les nostres padrines d'Aiguamúrcia o Hostafrancs fa vuitanta anys? Ni parlar-ne. Ni Lluís Llach que deu ser feminista tampoc s'ho devia imaginar. Les senyores que van amb mocador al cap o en burca pel Raval no ho fan ni per tradició, ni per voler ser més atractives als altres, sinó per precepte religiós i pressió ambiental particular.

És publicat que un dels motius per què la senyora Orriols entrés a la política fou a partir de la reacció malaltissa d'alguns dels seus conciutadans que es van sentir més afectats i comprensius per l'entorn dels botxins que pel de les víctimes de les Rambles a l'any 2017. L'alteritat és molt present a la ideologia catalana autonomista. Aquesta manera de fer tan comprensiva és el pas previ a l'obediència anticipada i a la inacció. Li va molestar tant que va decidir que tanta abstrusitat precisava més llum. Ara n'és l'alcaldessa.

Quan es va produir el magnicidi de les Torres Bessones, l'any

2001, en Lluís Llach va ser de les persones que van manifestar alteritat amb un compungiment inusual. Ho tinc encara ben present per què vaig quedar estupefacte quan vaig sentir unes declaracions seves, poques hores després del magnicidi, amb la veu més tremola del normal, preocupat sobretot "pel que havia fet malament Occident –és a dir, nosaltres– **per obligar o condicionar a què aquella gent cometés aquella barbaritat**.»

L'esquema sempre és el mateix i té un tuf de captivitat que en aquests moments no ens convé. I com comprendreu, als catalans que aspirem a la llibertat no ens interessa gens aquesta mena de síndrome que impedeix pensar amb lògica i amb interès propi. No amb l'interès dels altres. Pensar en segons quins moments amb interès de la humanitat en abstracte, és una postura molt lloable, però que cal practicar-la des d'altres àmbits i fora, lluny, ben lluny de la política i d'un moviment d'alliberament nacional.

Una manera de fer que lògicament no s'ajusta al comportament de cap moviment similar dels que hem vist recentment a Europa o altres països ben propers. Si els ucraïnesos, irlandesos, fins i tot els palestins, on s'emmiralla solidàriament el nou líder de l'ANC, fessin cas de la seva filosofia de la *culpa és nostra perquè alguna cosa sempre fem malament,* tindrien probablement una pau que satisfaria l'esperit bondadós de milers d'occidentals com ell, però els seus pobles estarien més a prop de la desaparició definitiva.

En aquest cas, potser sí que els responsables de la matança d'octubre a Israel haguessin pogut valorar les conseqüències de la barrabassada, però ves per on, aquests de Hamas, passen olímpicament de l'alteritat, i fins i tot pensen relativament poc en aquells a qui diuen protegir.

Aquesta manera de pensar és sobretot un impediment i no cal ser un analista gaire *pet savi* per preveure que, si no hi ha un terrabastall, un imprevist, això acabarà altre cop amb la promoció de més samarretes i festes de cucanya. Com ens hi han

acostumat, ara sota la batuta de Lluís Llach. A veure quants ho compren.